

Tey dugdu væl at fáa burturúr. Einar 60 ymiskar vörur fingur tey úr kokosnøtum. Uttasta lagið brúktu tey til brenni

merkis var hvussu vinsælt fólkið var. Prátingarsom og øll heilsaðu og skemtadust, og soleiðis vóru eisini tey, eg nú skuldi fara heim við og búgva hjá.

-Danska familjan búðu eitt sinduruttan fyrri sjálvan býin. Tey búðu í einum vit kunnu kalla hampuligum sethúsum, men uttanum búðu tey flestu sum fyrr, í meira at kalla smáttum. Tað er skeivt at siga fáateksligt. Tey settu onnur lívsvirði hægri enn vit vanligu gera.

Til hvørt hús ella smátt, hoyrði ein lítul jarðarteigur, sum tey stórt sæð livdu av. Tað ein sjálvur ikki hevði, fekk ein frá grannanum í býti við annað. Pengar kendu tey lítið til. Tey tóktust at liva ein dag ísenn, og hetta merkti eisini arbeidsplassið eg nú skuldi uppliva.

Sum í Edens Hava

-Hetta var lítul maskinverkstaður, har fimm mans arbeiddu. Eg motti klok-

an nýggju, og hinir komu sum leið út á fyrrapartin, so hvørt teir vóru vaknaðir. Amboðini vóru ikki tey mest framkomnu, men teir, ið arbeiddu har, vóru sera dugnaligir. Vit gjørdur alt vanligt maskinverkstaðararbeiði við vánaligum amboðum, og hesum lærði eg nóg av.

-Kaffiløturnar vóru heldur ikki sum her. Tær vóru bæði mangar og langar. Ikki var neyðugt at hava matpakka við. Hann hekk á trøðunum uttanfyri. Tað var sum at sita í Edens Hava og eta morgunmat.

Spurdu um Føroyar

Niels Holm greiðir frá, at eisini teir, sum arbeiddu á verkstaðnum, vildu fegnir vita hvagani hann kom.

-Eg royndi at tekna eitt lítið heimskort í sandin, og soleiðis vísa teimum hvar Føroyar vóru. Hesar oyggjarnar høvdu teir sjálvandi ikki hoyrt um fyrr, men Skandinavia høvdu teir hoyrt um. Hetta er annars eitt sera væl skúla fólk. Allur skúli er ókeyppis, men bert synd, at tey ikki høvdu so nóg av brúka sín lærdóm til á oyggjunum. Flestu ungfolk fara burtur eftir útbúgving,

men koma tó heima aftur nøkur ár seinri.

25 stig um veturin

Tá vit hava summar í Føroyum, hava tey á Tonga-oyggjunum vetur. Men hesin er ikki sum okkara.

-Summar á Tonga man neyvan vera nakað fyrri føroyingar. Men um veturin er sum tað skal vera. Upp í 25 stig og vatnið enn heitari. Í friløtunum gjørdur vit tí nóg av at sigla við smáum bátum millum tær mongu oyggjarnar, sum tilsamans eru 170 í tali. Og at svimja millum koralrivini var spennandi. Lívið í havinum er ríkt og landslagið fjølbroytt og vakurt.

Vitjaði einabúgva

-Ein dagin vóru vit úti á eini lítli oyggi og vitjaði ein danskan einabúgva. Har hevði hann búð púra einsamallur í 11 ár, men seinastu 30 árinu búðu eisini onnur á oynni. Á ein ella annan hátt varð hann vordin væl við kongin á Tonga, sum hevði lánt honum summarhúsið hjá drottningini at búva í.

-Ein lógin stavnur. Hann visti um nóg av síga.

Hann greiddi millum annað frá, at hann, beint sum hann kom higar, hevði sagt Tonga-fólknum, at hann bar ótta fyrri, at tann dagurin fór at koma, at devulin fór at koma til oyggjarnar. Hann sipaði til pengasamfelagið, men enn var hesin devul ikki komin av álvara.

Við farmaskipi

Tað eydnaðist Niels Holm at koma við einum tonganskum farmaskipi, og á hendan hátt uppliva stóran part av oyggjafólknum. Tað er langt millum sunnasta oyggjabólkin og norðasta. Um hálvan annan tíma við flogfari.

-Arbeidslagið umborð, eins og við at lossa og lasta, var sum alla aðrastaðni á oyggjunum. Tað tók sína tíð við provianteringini, sum tók meginpartin av einum degi. Hvør av manningini kom við sínum, hann skuldi hava við á túrinum. Ein við kokusnøtum annar við vatnmelonum. Annars var meginparturin av farminum úr New Zealandi og Australia. Niels Holm fór av skipinum á norðasta oyggjabólkinum.

Vælkomin

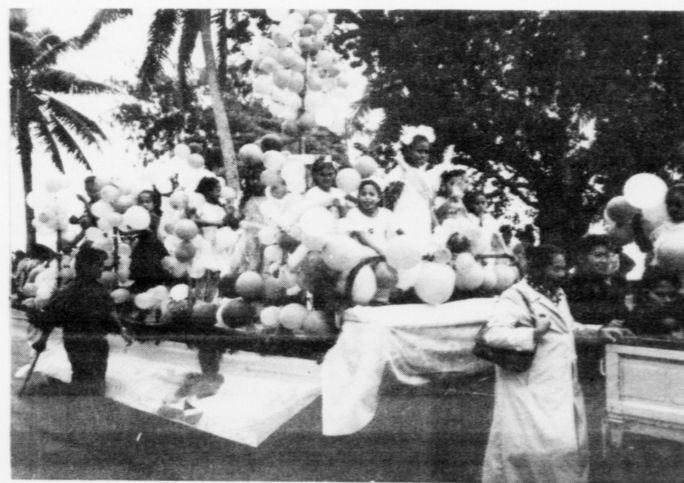
Her kendi Niels Holm seg eins vælkomnan og alla aðrastaðni. Hann var ikki meira enn komin í

Landslagið var sera fjølbroytt. Onkustaðni forberg og aðrastaðni pálmur á sandstrond

-Hetta var áhugavert. Einkiluks, men reint og nossligt. Stólar og borð høvdu tey ikki, men gott pláss var á gólvinum, men blíðskapurin hevði fyrri teimum nóg meira at týða enn allir verðsligir hentleikar.

-Hesi vóru sum sagt gomul, men yngri næstrafólkini, sum búðu nærhendis, syrgdu fyrri at øll høvdu nóg mikið. Tey

Eina ferð um árið skuldi "Miss Tonga" kjósast

land tá hann hitti eina gamla konu, sum beyð honum heim til hús. Hon og maður hennara høvdu sína egna smáttu, og har var Niels Holm vælkominn at búgva so leingi hann hevði hug.

livdu av tí jørðin gav, og haraftrat høvdu tey kriotúr. Her norðanfyrri var kanska enn meira sum fyrr, enn sunnanfyri. Men tey tóktist at vera sera væl nøgd og livdu fyrri at eta, skemtast og hugna sær. At tilgiera eina máltíð kundi mangan taka langa tíð. Ofta var døgurðin tilgjørdur í sokallaðum jørðovni. Eitt hol varð grivið og hitað grót latið í. Síðani kjøtið, fiskurin, ella tað døgurin annars skuldi vera hendan dagin, blandað við kokussevju og øðrum góðum, og

síðani var eitt hvørt lagt oman á. Tað kundi taka einar fimm tímar at gera ein tilíkan døgurða. Men hvat, tíð høvdu tey nóg mikið av. Og væl smakkaði, hóast eg ikki altíð visti hvat eg át. Men ilt av matinum fekk eg ongantíð.

Áðrenn hálvtalað varð orð slapp Niels Holm at búgva hjá hesum báðu gomlu á einum av norðastu oyggjunum av Tonga-oyggjunum

